

„Greșalele în politică sunt crime; căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovați, se-mpiedică dezvoltarea unei țări întregi și se-mpiedică, pentru zeci de ani înainte, viitorul ei..”

- M. Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 702
4 - 10 decembrie 2024

Cum vor unii să ne ia sub „protectoratul” lor: Tăcerea corbilor (de) pe lângă merindele lăsate la îndemâna tâlharilor...

Cezar Adonis
Mihalache

Singurul lucru pe care CCR ar fi trebuit să-l analizeze, în contextul alegerilor electorale, ar fi trebuit să vizeze grava imixtiune a Comisiei Europene în treburile interne ale României. Pentru că riscul uriaș de confiscare a țării, produs prin această intruziune fără precedent, era oricum în măsură să pună în umbră orice altfel de posibile nereguli și nepotriviri (incidentale, accidentale sau intenționate) electorale.

De voturi furate ori nu, de „boți” digitali mult prea agresivi în campania electorală, dar fără consecințe dovedibile asupra procesului electoral, în sine, și al ierarhizărilor finale. În schimb, abuzul de decizie a CE, de a lua ea la întrebări „tik-tokul” (și orice altă platformă sau entitate), nici măcar în numele nostru, ci peste noi, ne trece din situația „a priori” de colonie economică, „a priori” de la acceptarea condițiilor de aderare, fără nici o opunere dinspre guvernele noastre de atunci, și a președinților tăind budinca de pe peretele CE (preludiu la o viitoare împărțire, peste ani, peste mandatele de guverne și președinți tot mai trădători), ne transformă, așadar, dintr-o colonie într-o țară aproape declarat neguvernabilă de ea însăși. Și care prezintă un risc, nu atât pentru sine, căci nu destabilizarea țării ca urmări nefaste asupra propriei populații interesează UE, ci pentru Europa, ca risc al pierderii accesului la resursele, bogățiile, piețele de consum, sinecurile create pentru atâția expați puși în funcții tot mai importante în

România. În fapt, posibilitatea ca UE să scape din mâinile clicilor de la Bruxelles inclusiv controlul de neprofitabilitate impusă țării noastre prin neactivarea, în afara zonei de control european, a mecanismelor de producție industrial-comercială și de reluare a prezenței pe piețele de desfacere. Și, nu întâmplător, feluriți „experții UE” au ieșit tocmai acum cu acele declarații vizând jocul pierdut al dorinței noastre de reindustrializare, pentru că, „am avea nevoie de două decenii doar pentru a ajunge la momentul de in-

dustrializare la care eram acum 50 de ani!”... O analiză voit exagerată, fără a ține cont de progresul tehnologic și rapiditatea investițiilor prin tehnologiile de azi.

Asta ar fi trebuit să analizeze CCR: riscul ca țara noastră să fie declarată neguvernabilă de ea însăși, prin acceptarea „de facto” a intruziunii CE, după deciziile economice, fiscale, dar și cele cultural-istorice și sociale, de manifestare otova al „political correctnessului”, acum, iată, și la nivelul palierelor de stabilitate și securitate internă, ca precursori ai imposibilității de autogovernare. Căci, singura care putea cere socoteală unor entități „de afară” despre imixtiunea ori nu în alegerile electorale, în treburile sale interne, era chiar România. Și nici o altă structură suprastatală, oricum mult prea acceptată în extinderea competențelor de imixtiune. Cele atât de aproape de declararea nulității exprimării noastre prin însăși absența mecanismelor legislative necesare (înlăturate masiv în ultimii zece ani), a existenței unor legi de protecție a securității

noastre. Deja eliminate la nivel economic, fiscal, bugetar, social și cultural, și atât de aproape de a deveni forme fără conținut pentru cele vizând ultima barieră: securitatea și integritatea țării prin autogovernare.

Aici trebuia să se manifeste CCR... Să analizeze posibilitatea săvârșirii unui exces de putere, și să vadă dacă nu cumva era vorba chiar de un abuz de putere a președintelui Iohannis, convocând CSAT pentru noțiuni nelegate în mod clar de vreun risc de securitate, și graba de care a dat dovadă UE în a investiga o entitate pentru a vedea dacă a acționat la nivelul structurii electorale din România. Mai ales că amândouă acțiuni se leagă în mod tot mai clar.

Suntem dară la o muchie de a fi zdrobiți prin posibila declarare a incapacității noastre de țară. Nu a celei economice, nici a celei bugetare, și nici fiscale ori de gestiune bugetară, aflate deja sub controlul Bruxellesului, ci a celei de autogovernare. Inclusiv prin incapacitatea de a ne organiza singuri circuitul electoral intern. La un pas de a fi declarați incapabili de autogovernare și tot mai aproape de momentul în care alții să solicite „crotarea” României drept stat având nevoie de un protectorat extern. Pentru că Europa nu va renunța la beneficiile de pe urma noastră și nu va marșa spre (auto)excluderea noastră din UE, ci spre proiectele care există de mulți ani privind declararea României (pe scripte, „vremelnic”, dar așa s-a întâmplat și în cursul istoriei, nu?!) drept protectorat al unui „imperiu” (UE) sau al unui stat de grofi... Și da, tăcerea corbilor (de) pe lângă merindele atât de ispititoare, lăsate nesupravegheate prin decizia CCR, ar trebui să ne pună pe gânduri... Pentru că, în nici o altă situație de capotare în sine a eșichierului românesc, maghiarimea noastră politică și cea atât de ireverențioasă de la Budapesta nu au tăcut... Nu

România eternă, dincolo de ideologiile politice trecătoare!

Ionuț
Țene

Întotdeauna de Ziua Națională a României mă cuprinde o bucurie exterioară și o emoție lăuntrică! În această zi, de 1 Decembrie, sufletul meu vibrează și întinereste. Mă simt contemporan cu toți românii care au fost, cu cei ce sunt și cei care vor veni după noi. Mereu am perceput poporul român, ca suma tuturora, adică a înaintașilor, a celor prezenți și a celor ce vor veni după noi, desigur unii cu ajutorul Domnului vor fi nepoții mei de la cei trei copii pe care mi i-a hărăzit viața. Actul de la 1 Decembrie 1918 nu se putea face fără eroismul, suferința și inteligența înaintașilor noștri, care de la Mihai Viteazul până la sfârșitul primului război mondial, au avut un proiect de țară: unirea tuturor românilor într-o singură țară „dodoloață”, cum spunea poetul Lucian Blaga. Această țară am moștenit-o azi, dar cu granițele frânte, că așa au dorit marile puteri la un moment dat printr-un pact semnat de dictatori sângheroși în august 1939, care și azi, din păcate, funcționează rupând Basarabia de patria mama, România. 1 Decembrie este o zi a bucuriei și a recunoștinței pentru cei care în frunte cu regii și episcopii noștri, susținuți de o clasă politică vizionară în frunte cu Iuliu Maniu și Ionel IC Brătianu – alături de peste 100.000 români ardeleni – au votat la Alba-Iulia, pe 1 Decembrie 1918 „unirea veșnică a Transilvaniei cu România”. Am moștenit o țară pe care o iubim și, în ciuda criticilor, e una dintre economiile cele mai dinamice din UE, conform statisticilor internaționale. Dar azi, țara noastră în contextual european nu mai este România doar în granițele statale, ci mult mai întinsă, dacă luăm ad litteram expresia lui Nichita Stănescu „patria noastră este oriunde se vorbește limba română”. În acest cadru lingvistic și cultural, România este atât statul nostru în frontierele recunoscute internațional, dar și în comunitățile istorice de români din jurul granițelor țării noastre, dar și în Diaspora, pe tot cuprinsul Europei, unde trăiesc peste 6 milioane de români. Nu întâmplător, 1 Decembrie – Ziua Națională a României este după sărbătoarea Sfântului Andrei, apostolul care a creștinat poporul nostru și este ocrotitorul României. Astfel, 30 noiembrie a devenit Ziua Națională religioasă a poporului român, care împlinește sărbătoarea noastră națională. Azi, de 1 Decembrie – ca niciodată, îi

vedem pe românii noștri din Diaspora cum sărbătoresc pe stadioane, în lăcașuri de cult și în săli închiriate, cu ajutorul bisericii ortodoxe, în mii de evenimente culturale, spirituale, populare și patriotice: Ziua Națională a României. Am călătorit în Diaspora și am văzut dragostea cu care românii de acolo își păstrează limba, cultura și credința românească. Se înființează acolo permanent centre culturale, școli și biblioteci românești și se construiesc biserici. Se naște și renaște o nouă și, în același timp, o veșnică și unică țară cu numele România, din nou acasă și în Diaspora. România este acum mai mare, Țara noastră cuprinde statul român în granițele actuale și România de dincolo de granițe, același popor de o limbă și o lege. Să iubim România și românii dincolo de ideologii și platforme politice trecătoare: globalism, progresism, suveranism, liberalism, socialism sau alte „isme”, care dezbină națiunea. Să înțelegem de Ziua Națională că noi românii suntem obligați moral de istoria strămoșilor noștri care și-au vărsat sângele în războaie și răscoale pentru independență, demnitate și progres ca să fim uniți în cuget și simțiri. Dușmanii noștri stau la cotitură și ne vor lovi doar dacă vom fi slăbiți de dezbinare și conflicte politice fără rost și sterpe. Noi, românii trebuie să înțelegem că partidele și ideologiile sunt trecătoare, iar noi românii trebuie să ne păstrăm moștenirea comună cimentată în secole de lupte și sânge. Să înțelegem, la fel ca Barbu Ștefănescu Delavrancea că România, este dincolo de „isme” ideologice o țară formată din strămoși, cei vii și cei ce vor veni sub o singură lege creștină. Să nu lăsăm niciodată ca aceste conflicte politice inflamate de forțe externe să ne pună în conflict frate cu soră, părinți cu copii. De Ziua Națională eu votez cu inimă și credință pentru unitatea națională, libertate și democrație, pentru o țară puternică, unită și prosperă în Europa, cu conducători cu frică de Dumnezeu și de lege. Să nu lăsăm șarpele dezbinării să ne muște iar ca-n 1940. De aceea, în această zi de sărbătoare, cu bucurie, emoție și lacrimi pe obraji, le urez tuturor românilor de pretutindeni, cu gândul la Mihai Eminescu sau la înaintașii de pe Câmpul lui Horea de la Alba-Iulia, cu recunoștință și dragoste: La mulți ani România eternă, dincolo de ideologii, oriunde ai fi!...

Patriotismul de maidan...

Marin
Neacșu

Despre patriotism nu ar trebui să se scrie cu ironie, pentru că sentimentul sau conținutul termenului nu pot fi luate în râs. De fapt despre patriotism nu ar trebui să se vorbească deloc, este ceva peste normele stabilite arbitrar și acceptate conjunctural, patriotismul nu ar trebui să se definească/declare, ci doar să se dovedească. În fond, având în vedere că exprimarea declarativă a sentimentului patriotic seamănă cu o prezentare de modă în care admirăm ținutele dar știi că după defilare hainele se bagă la șifonier sau se vând iar cei care le-au purtat trec la țoalele de zi cu zi, ar trebui ca noțiunea să fie admisă doar prin comportament, adică practic, nu declarativ ostentativ. Trecând peste faptul că de când cu globalizarea devenise nu desuet ci chiar aproape interzis să vorbești despre patriotism, confundat sau mai bine spus învinuit de legături de rudenie cu extremismul, naționalismul extrem, sau despre suveranitate, se pare că odată cu alegerea lui Trump în fruntea Americii s-a dat liber la „patriotism” și pace. Până mai ieri era interzis să vorbești despre pace în Ucraina, erai considerat putinist, iar când Dîncu, acum doi ani, pe vremea aia ministru al apărării, a vorbit despre negocieri de pace între Rusia și Ucraina sau între marile puteri și Rusia, a fost admonestat și i s-a „sugerat” demisia pentru că se supărase Zelensky pe noi și nu puteam să lăsăm să se întâmple așa ceva, că poate se supăra și nu ne mai primea „patriotul”. Dar, ciudat, după alegerea lui Trump, cel care – cel puțin declarativ – militează pentru suveranitatea statelor și apărarea intereselor naționale înainte de orice, adică total opus Bruxellului, pupinturiștii de profesie, indiferent de slujba de moment, au început să se răsucescă și să spună ceea ce Dîncu a spus de acum doi ani, doi ani în care au murit mii de oameni, doi ani în care s-au făcut drumuri de fier pentru aprovizionarea frontului cu tehnică militară, iar țări precum România și-au supus cetățenii la lipsuri, ca să poată asigura Ucrainei resurse pentru a duce războiul. Acuma toți sunt cu cuvântul pace pe buze dar cu războiul în gând. După doi ani de pierderi de vieți omenești.

Dar nu despre acest gen de patrioți vreau să vorbesc acum ci despre alții, mult mai jos nici. Cred că nu este român microbist să nu fi urmărit meciul de fotbal dintre România și reprezentativa statului artificial numit Kosovo. Chiar dacă România ar fi ratificat actul de naștere al presupusului stat ridicat la comanda

aceluiși lider mondial care acum schimbă macazul, pentru mine Kosovo ar fi rămas și va rămâne o provincie sârbească așa cum Ucraina a rămas și va rămâne un stat la fel de artificial creat prin rapt de un alt jandarm mondial acum 70 de ani. De fapt de ce mă mir, avem lacuri artificiale, ploi artificiale create, cutremure contrafăcute sau provocate prin cracare, copii creați în laborator, inteligență artificială, de ce nu am avea și state artificiale nu? Ca toți românii microbiști, am urmărit, ziceam, meciul și am fost tentat de mai multe ori să schimb programul dezamăgit de jocul prost al românilor. Auzind declarația lui Lucescu înainte de meci, în care spunea că nu îl interesează rezultatul ci jocul, am crezut că în sfârșit se schimbă ceva în mentalitatea românilor, dar nu a fost să fie așa, de la ce vrea Lucescu până la ce pot fotbalistii e cale lungă. În fine, nu asta e subiectul. După „incidentul” de la ultimul meci cu echipa respectivă, când niște suporterii români au afișat, în termeni decenti, un text care reprezenta poziția oficială a statului român, fără scandări obscene sau rasiste, iar U.E.F.A., această instituție „sportivă” a sancționat politic federația română și toți suporterii români nevinovați, m-am întrebat cine a încălcat spiritul de fair-play, bătându-și joc de o activitate sportivă, cei câțiva care au afișat bannerul sau U.E.F.A. care a sancționat o țară întreagă, pentru niște convingeri politice ale unor cetățeni pașnici?

Prin postarea acelui banner nu a fost pusă în pericol viața nimănui, nu a fost jignit nimeni, nu a fost atacat nimeni, a fost doar exprimată o decizie a Parlamentului Român. Pentru asta U.E.F.A. a decis sancționarea federației și cetățenilor români. Decizia U.E.F.A., pe lângă faptul că a sancționat o țară întreagă fără a fi avut vreo vină, a fost de fapt un act politic, pentru că a fost luată pe criterii politice, nu sportive. Nu a fost nimic nesportiv în bannerul acela, a fost un banner politic, iar U.E.F.A. a luat o decizie politică, culmea pretinzând că politica nu are ce căuta în sport, dar pedepsind un act politic, nu sportiv, ceea ce face ca și sancțiunea să fie tot o urmare a unei gândiri politice. Această decizie a creat pui, și a dat aripi acelorași „sportivi” care au revenit în România decizi să câștige 3 puncte prin orice mod. Și când după 92 de minute era clar că nu mai au nicio șansă să câștige meciul sportiv, jucătorii echipei adverse, nu-i mai pomenesc numele ca să nu se simtă jigniți, au decis să încerce să le câștige politic, având un precedent creat. Așa că mai întâi căpitanul echipei din regiunea Kosovo a atacat huli-

ganic un jucător român, l-a împins, l-a prins de gât doar – doar acesta va răspunde și îl va lovi, ca să cadă secerat, așteptând totodată și cerând practic huiduieli din partea publicului. În afară de câteva huiduieli și fluierături eu nu am auzit nimic altceva, dar i-am văzut pe jucătorii regiunii Kosovo făcând gesturi provocatoare către public, cu același scop, de a-i provoca pe suporterii. Nici așa nu au reușit să își atingă scopul, poate or fi fost 3-4 care să îi fi trimis la origini, dar nici pe departe nu a reacționat întregul stadion cum a declarat hili-ganul care l-a îmbrâncit pe Al-ibec. Atunci provocatorii au decis să părăsească terenul, convinși de faptul că U.E.F.A. la va da iarăși dreptate și mai mult, vor câștiga 3 puncte la masa verde. Să fiu sincer, nu m-ar mira să fie așa pentru că direcția pe care merge U.E.F.A. este vizibilă, forurile sportive nu fac altceva decât să aplice politica decidenților politici, iar neadmiterea echipelor Rusiei la campionatele mondiale și europene sau lipsa drapelului Rusiei din fața numelui sportivilor ruși participanți la întreceri sportive este cea mai bună dovadă că n

u sportul este promovat de către federațiile sportive internaționale, ci politicile guvernului globalist. Așa că să nu ne facem speranțe, România va fi iarăși sancționată pentru că niște presupuși sportivi, s-au simțit jigniți de faptul că publicul român nu le-a aplaudat gesturile huliganice și au decis să forțeze nota milogind trei puncte nemeritate. Sunt convins că la ei acasă au fost întâmpinați cu flori, că „patriotismul”, lor de maidan a fost lăudat, dar de fapt au fost niște fetițe „emo” care plângeau de neceaz că riscă să piardă calificarea.

După mima privind „repararea inechităților din pensiile militare”, cei doi jucători majori din politica românească s-au frecat pe burtă, lucrurile au intrat în normal, proiectul a fost blocat de sesizarea Curții Constituționale de către Avocatul Poporului. Nu voi relua subiectul privind dreptul sau abuzul doamnei Weber de a înainta acea sesizare, sau alte critici apărute între timp, am spus ce cred, va urma -cine știe când- decizia C.C.R. Personal cred că aceasta nu va veni până la finalizarea procesului electiv așa că nu e nevoie să mai aduc argumente, de niciun fel. Cert este că și acum, pensionarii militari au rămas împărțiți, în funcție de simpatiile politice, în două sau mai multe ... grupuri: unii care cred că PNL-ul e de vină, alții care cred că P.S.D.-ul e de vină, alții care cred că ambele partide sunt de vină, unii care zic că toți sunt de vină, iar alții care nu mai știu ce să creadă. Mulți

spun că se vor răzbuna și nu vor mai merge la vot, sau nu vor mai vota niciunul din cele două partide și cu asta gata, au ucis balaurul cu două capete. Când spun asta, ei se gândesc că cei 200.000 de pensionari militari vor face la fel, dar nu realizează că nu toți cei 200.000 de pensionari plus sau minus familiile lor, vor vota împotriva P.S.D. sau P.N.L., pentru că așa cum am mai spus unii dau vina pe Ciolacu, alții pe Ciucă, alții pe U.S.R., iar alții pur și simplu vor umple listele de nume fără semnătură.

Chiar dacă ar decide toți să nu voteze cele două partide, asta nu este suficient, fie că își vor anula votul fie că vor vota pe altcineva. Pentru ca voturile lor să aibă efect ar trebui ca toți, dar absolut toți, să pună ștampila pe unul și același candidat, indiferent care ar fi acela, nu dau nume sau sugestii. Numai așa, cele să zicem cel puțin 200.000 de voturi se vor contabiliza în dreptul cuiva care ar avea poate posibilitatea să ajungă în turul 2. Dar acest lucru este imposibil. Pentru că, în primul rând s-a dovedit că suntem dezbrinați, iar în al doilea rând nu sunt organizați în așa fel încât să meargă toți pe aceeași mână. Nici la protest pe 25.10 nu au fost mai mult de 6-7.000 de oameni și atunci cum vor reuși ei toți cei 200.000 să înclina balanța în favoarea cuiva? Astea sunt vorbe de clacă, hai să ne facem că ne răzbunăm, poate se sperie careva.

Să fim realiști, indiferent ce vor decide ei, pensionarii militari, cele două partide își vor folosi și vor beneficia de bazinele lor electorale. E adevărat au încercat să și-i atragă și pe pensionarii militari de partea lor, pe vremea când se întreceau care să se întâlnească mai mult cu ei și să promită și declare iubire veșnică, dar mai mult au urmărit ca aceștia să nu se îndrepte spre celălalt partid, nu neapărat să conteze pe ei ca alegători. Deci, să nu ne amăgim singuri, amenințările cu votul sunt furtuni în paharul cu apă, cu sau fără votul nostru, atâta vreme cât acesta este împărțit aiurea, nu concentrat pe un singur nume, rezultatul este zero.

Și acum să revin la patriotism. Nu știu ce i-a împins, nu știu când s-au „alinat” nu știu cine și ce le-a promis, dar un număr de cam 20 de ofițeri rezerviști, cei mai mulți generali, cam toți din structuri secrete, fie că sunt servicii secrete sau organizații mai mult sau mai puțin secrete numite loje masonice, s-au gândit ei să dea dovadă de „patriotism” și să dea și lecții de patriotism. Nu am nimic cu decizia lor de a vota cu cine vor ei, e dreptul lor să se prostitueze cu cine vor, dar nu pot să pricep cum niște oameni cu stele multe pe umeri, foști șefi

prin serviciile secrete sau alte structuri mari ale armatei, deci oameni care este de presupus că au avut la dispoziție date și informații despre starea și moralul armatei, chiar orientările politice, acțiunile, convingerile multor militari, pot crede că îi pot manipula și determina prin simpla apariție și declarație a lor, să voteze cu cine vor ei. Persoanele în cauză, nefiind nici asociație, nici partid, căci pentru asta trebuiau să aibă un statut, să fie înregistrați la judecătorie, și-au spus „Mișcare” și au încercat această mișcare. Și-au spus ei „Mișcarea Națională a Generalilor și Ofițerilor Superioari Patrioți”. Te doare bulbul rahidian și alta nu. Nu contează cu cine au decis ei să votăm noi, dar numai gândul că au crezut că vor determina astfel pe cineva să se ia după ei mă face să mă mir cum ai ajuns generali. Sau să nu mă mir?

Normal oricine a dat cu ochii de mesajul lor își pune întrebarea cu ce au fost momiți, ce li s-a promis ca să își manifeste „patriotismul” atât de rapace atroce și feroce și ce scop are actul lor, că nu se poate să fie atât de proști să și creadă că se va lua cineva după ei, doar pentru că sunt ei „patrioți”. Nu știu ce cred alții dar eu văd că iarăși, sau din nou, armata a căzut pe locul 2 în fața națiunii. De acum încolo dacă un militar va mai rosti cuvântul patriotism, automat va fi întrebat, fie serios fi în bășcălie, dacă face parte din mișcarea respectivă. Acum 14 ani, un alt general, nu îi spun numele, a confiscat expresia „interes național” folosindu-l pentru a-și justifica trădările față de o guvernare sau alta. Acuma un grup de generali, a confiscat noțiunea de patriot, pentru a-și justifica obediența față de un partid politic, care probabil este răspunzător de gradele pe care le-au primit. Au vrut prin gestul lor, probabil să arate românilor că „generalul” nu este iubit de generali, dar de fapt au dovedit că și generalii se fac de râs mimând un patriotism de maidan.

Crăparea crustei clicocrației cleptocrate!

Vasile I Zărnescu

Duminică, 24 noiembrie 2024, Dumnezeu le-a luat românilor vâlul halucinogen care le adormea mintea și le acoperea ochii! Dar paremiologia românească mai are un proverb nițel cam paradoxal și ambiguu: „Să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate el să ducă!”. De ce să nu-i dea?! Ba poate să îi dea, de vreme ce l-a făcut după chipul și asemănarea Lui! L-a făcut cu spirit creator, cu liber arbitru, cu inițiativă, cu adaptabilitate și cu mare putere de muncă. Dar, se pare, că toate aceste calități pozitive s-au diminuat cam mult și i-a mai rămas, îndeajuns, doar o alta: puterea de a suporta necazurile. Și, de aceea, cam această latură a proverbului este înțeleasă îndeosebi ca mesaj principal: să nu-i de Dumnezeu omului atâtea suferințe cât poate el să ducă! Pentru că, într-adevăr, în 24 noiembrie 2024, poporul român s-a trezit din „somnul rațiunii”, din atitudinea răbdătoare peste poate, din atitudinea non combat, din toleranța îmbibată de frică și devenită egală cu în-sclavizarea – din care motiv marele istoric Nicolae Iorga critica poporul român în termeni radicali: „Un popor ridicol și criminal de tolerant (vezi Nicolae Iorga, Problema evreiască la Cameră, 1910).

Trezirea românilor s-a realizat, intempestiv și surprinzător, prin alegerea pe primul loc în primul tur al „prezidențialelor” a lui Călin Georgescu, „candidatul-meteor” și necunoscut de către electoratul ignorant! De ieri, „galeria de zgomote” a răbufnit violent, cu autosuficiența cultivată de sondajele de „opinie” mincinoase, făcute din pix, și s-a dezlănțuit contra câștigătorului la fotoliul prezidențial. Evident, în acest cor al bocitoarelor s-a detașat și unul dintre inamicii mei personali, Silviu Vexler: „Delirul mistic-religios și antisemit, teoriile conspirative (ascunse în spatele unor cuvinte care, în realitate, nu au niciun sens), alături de tentația mesianică a unui om politic, nu pot schimba istoria și realitatea. Pentru domnul Călin Georgescu. Pentru toți cei care susțin și promovează ideile menționate anterior. Nu vom ceda. Nu vom fi intimidați, nu vom fi amenințați de nimeni și nu ne vom trăi viața ca cetățeni ai României în teamă. Vom continua să trăim cu aceeași demnitate care ne-a caracterizat întotdeauna, cu aceeași loialitate față de România, cu același respect pe care l-am arătat întotdeauna tuturor celor din jurul nostru”. «Aceeși acuzație a rostit-o Alexandru Florian, de la institutul „Elie Wiesel”, care a influențat I.I.C.M.E.R. să emită o declarație similară».

Vedeți ce tupeu au alogenii Silviu Vexler și Alexandru Florian-Fenstein &

comp.?! Ei ar trăi, deci, „în respect și loialitate față de România”, căci denigrarea de către ei a Istoriei României, a Limbii Române, a marilor noastre personalități istorice, militare, științifice și literare – Mihai Eminescu, Nicolae Paulescu, Mareșalul Ion Antonescu, Mircea Eliade, Radu Gyr, Mircea Vulcănescu, Petre Țuțea, Valeriu Gafencu și mulți alții – ar însemna respect și loialitate! Să se ducă în Israel și să le manifeste de acolo, dar repejor, acum, mâine chiar!, pînă ce Israelul nu va fi șters de pe hartă, cum anticipaseră Al Khamenei, Mahmoud Ahmadinejad și chiar marele guru jidov Henry Kissinger!

Să reținem, deci, că „necunoscutul” Călin Georgescu a fost candidatul providențial prin care poporul român a crăpat crusta clicii cleptocrate, care, de 35 de ani apocaliptici, a ruinat România și a sărăcit deliberat poporul, cufundându-l în morbiditate, în declin demografic și în analfabetism, fiindcă poporul ignorant, nevolnic, neputincios și înfricoșat este cel mai facil de condus. Poporul român, prin Călin Georgescu, a spart carapacea cu care-l acoperise clică de hoți și trădători de Neam și Țară, aburcați la conducerea statului de către clică malefică internațională. Oculă internațională care, sub lozinca globalismului, a multiculturalismului și a metisării națiilor, încearcă să acapareze Lumea sub conducerea unui Guvern Mondial, și-a însușit bine teoria, de acum 25 de secole, a lui Sun Tzî – marele strateg chinez. Acesta afirmase că cel mai strălucit, mai eficient și mai economic mod de a cuceri o țară, un popor, este nu să folosești o mare armată, ci să-i denigrezi conducătorii, să îi spionezi îndeaproape și, mai ales, să îi corupi, să îi cumperi – să îi determini să își trădeze Neamul și Țara. Este exact ceea ce au făcut „partenerii și investitorii strategici”, care ne-au ocupat țara fără să tragă niciun glonț, ne-au cumpărat și liderii și țara, la bucată!

Nu-i mai puțin adevărat că, prin lovitură de stat din decembrie 1989, ne-au invadat și ne-au păcălit să-i acceptăm pe concetățenii alogeni puși la conducere: Saul Bruckner alias Silviu Brucan – eminența cenușie a conspiratorilor și triplu agent al Occidentului, Petre Roman-Neulander – premier, Alexandru Bîrlădeanu – președintele Senatului, Bogdan Olteanu – ocazional pușcăriaș, și mulți alții!

În 24 noiembrie 2024, am reușit – pe cale electorală – să tăiem capetele hidrei: alianța malefică P.S.D.-P.N.L.-U.D.M.R.-U.S.R. a fost decapitată! Nicolae Ceaușescu a domnit 24 de ani și a reușit, prin împrumutul împovărat de 19,7 miliarde de dolari de la F.M.I., să scoată țara din Evul Mediu și să o transforme în cea mai puternică țară din Europa

Centrală și de Est! Chiar marele legionar Petre Țuțea l-a lăudat că a făcut o construcție „faraonică”, mai importantă decît anticele Piramide egiptene, ținînd cont de timpul scurt și de valoarea politică, economică și socială la care adusese țara! Clicocrația cleptocrată, care a jefuit România 35 de ani, aruncînd țara cu o sută de ani înapoi, a fost decapitată, dar nu eliminată! Au fost scoși din funcții doar liderii celor patru partide asociate la Putere, care ne amintesc de „cei patru călăreți ai Apocalipsei”, dar ramificațiile mafioților – a „baronilor locali” – a rămas neatinsă; la fel, sistemul juridic și administrativ este neatins. Aceasta este partea neguroasă a proverbului: „cît poate omul să ducă”!

Pentru a înlătura mai ușor aceste greutăți, poporul trebuie să se mobilizeze la maximum și, pe 1 Decembrie, trebuie să finalizeze lupta de alungare a clicocrației cleptocrate: electoratul să vină în întregime la vot – inclusiv marea masă de nevoțanți de pînă acum, de 48 la sută, și să voteze cu toții cu partidele naționaliste, suveraniste: Partidul S.O.S. ROMÂNIA, Partidul A.U.R. (dar fără copreședinții George Simion-Jidovitul și Claudiu Târziu-Tăcutu’, care nu l-a pus la punct pe coechipier pentru derapajele sale antiromânești și filoideice), Partidul P.P.R., precum și celelalte partide suveraniste. De asemenea, supporterii de pînă acum ai P.S.D., P.N.L. U.D.M.R., ETC., să nu mai voteze cu liderii acestora – chiar dacă vor fi înlocuiți cu alții cei de pînă acum, în aceste zile rămase pînă la votare, căci liderii de pînă acum au adus Țara și pe ei înșiși de rîpă! Acest aspect este valabil îndeosebi pentru supporterii P.S.D.-ului, care, ca partid, chipurile, „de stînga” fi trebuit să protejeze clasele de jos, dar, în realitate, a păcălit timp de 35 de ani membrii „amărășteni” ai societății! Deci, în mod deosebit, electoratul P.S.D., întrucît a fost cel mai înșelat și – la alegeri – a fost păcălit cu o pungă conținînd un litru de ulei, un kil de făină, cîțiva mititei cu fasole etc., aceștia deci, „tapla țării”, să voteze alăturîndu-se Partidului S.O.S.-ROMÂNIA!

Electoratul, în totalitate, trebuie să participe la vot și să voteze numai cu partidele naționaliste, pentru a ne lua Țara înapoi, din mîna hoților care au jefuit-o! Desigur, „echipa de zgomote” va continua denigrarea lui Călin Georgescu, legîndu-se de ruta sa profesională și politică de pînă acum. Dar trebuie să îi acordăm prezumția de vinovăție și să avem încrederea că va aplica ideile afirmate. Chiar și azi, cîțiva vorbeți de la postul TV Digi 24, și îndeosebi o fătucă furioasă tare, îl ponegreau pentru orientarea sa naționalistă și suveranistă, acuzîndu-l că se opune „valo-

rilor euroatlantice și ale N.A.T.O.”! Adică declama clișeele de pînă acum ale liderilor care tocmai și-au dat demisia, clișee pe care le susține, încă, și oponenta lui Călin Georgescu, Elena Lăsconi, de la U.S.R.! Adică susținea același prostii nocive antiromânești și esențial antiu-mane, prin care s-a realizat subjugarea noastră de către „partenerii strategici”. „Valorile” euroatlantice sunt non-valorile sataniste, anticreștine, care promovează mișcarea LGBTQ, depravarea copiilor, pornografia, destrămarea familiei tradiționale, corcirea etniilor etc. Individă, pe lîngă că dovedește că este o toantă, mai atestă și că este o ignorantă „cu diplomă”. Și-o fi luat-o tot de la Universitatea Ecologică, pe care au urmat-o Elena Lăsconi și colegul ei de universitate, Marcel Ciolacu-Covrigaru?! Șefii ei de la Digi 24 s-o întrebe, totuși, ca un mini-examen profesional periodic, dacă N.A.T.O./O.T.A.N. înseamnă Organizația Tratatului Atlanticului de Nord, atunci ce caută N.A.T.O. în România, care nu este la Atlantic, ci la Marea Neagră?!

Oponenta Elena Lăsconi, absolventa Facultății de comerț și turism a nefastei Universității Ecologice, este, în comparație cu rutinatul în politică și în profesia sa Călin Georgescu, o nulitate absolută. Dovadă este faptul că a avut, în toți anii de studii, numai medii de 5 și 6; apoi, a doua dovadă esențială este că nu și-a practicat profesia – fiindcă, aproape cu certitudine, habar nu avea de ea – și a fost, o vreme, doar o animatoare de provincie la PRO TV. Este locul să ne amintim că Universitatea Ecologică, „cea mi slabă universitate particulară din România” – după opinii oficiale – este și cea mai coruptă. Să ne amintim că la această „universitate privată” s-a ajuns cu mizeria morală și instituțională până acolo încît patronul acesteia, Dolphi Drimer, a vîndut diplome de stomatolog unor „studenți” din Italia care nu veniseră în România decît atunci cînd au venit să își cumpere diploma! Fiindcă situația puțea rău, escrocheria a ajuns în presă, cu mare scandal, inclusiv cu scandal diplomatic, cu înființarea unei comisii rogatorii între Poliția Italiei și Poliția României, ca, după o anchetă mare-mare, să pedepsească vinovații și să anuleze diplomele. Dar, fiindcă rectorul Dolphi Drimer era din neamul „hales-bules”, s-a pus repede „batista pe țambal”, iar Italia s-a ales cu niște „dintari” cu diplomă!

În acest conflict electoral și politic, Elena Lăsconi a fost pusă în rol de paiată. Dar nu din acelea simpatice, precum în opera „Paiate”, de Leoncavallo, ci doar ca o marionetă manevrată de clică cleptocrată prin care vrea să-și mai salveze pielea; Traian Băsescu, unul dintre liderii de

vîrf ai cleptocrației, chiar a declarat, în preziua primului tur, că „Elena Lăsconi este preferata lui la prezidențiale și o va vota”. De aceea, trebuie să îi mulțumim Elenei Lăsconi pentru acest rol, căci, fără voia ei ea joacă, de fapt, rolul matorului care scoate taurii uciși din arenă – adică, involuntar, ne ajută să scăpăm de liderii cleptocrației. Generalul de carton (r.) Ciucă și-a dat, deja, demisia, dar Marcel Ciucă și-a însușit șulfăria „sistemului ticăloșit” (Băsescu dixit) și a zis astăzi, 26 noiembrie, că „se mai gîndește” – dar președinta S.O.S. ROMÂNIA, dna Diana Iovanovici Șoșoacă tocmai a declarat, pe la ora 20 și 15 minute, în emisiunea Laurei Chiriac, de la B1TV, că „ceilalți șacali din conducerea P.S.D. – Mihai Tudose, Paul Stănescu ș.a. – abia așteaptă să-l sfîșie pentru a-i lua locul la președinția P.S.D.”! Spre seară, cîteva posturi TV dau imagini despre „protestele organizate de unele ong-uri contra rezultatelor alegerilor din primul tur”! Aceste ong-uri par finanțate și întărite de faimosul escroc internațional și „filantrop” – cum îi place să se laude – George Soros! În emisunea Laurei Chiriac, în declarația sa, dna Diana Iovanovici Șoșoacă a făcut și precizarea că „este posibil să apară și un război civil în contextul conflictual electoral”.

Să sperăm că nu a avut rolul Casandre! Dar, dacă Poliția este neimplicată partinic, ne așteptăm să-i împrăstie cum trebuie pe sorosiști! În această după amiază, și Călin Georgescu a declarat că se va întîlni cu ziaristii într-o vilă secretă deoarece se teme de atentate! Așadar, sub crusta cleptocrației, spartă de electoratul lui Călin Georgescu, colcăie „șerpilor” sistemului mafiot! E cazul ca poporul să intervină direct și contondent, dacă Poliția sau Armata sunt depășite de situație, cum s-a întîmplat în zilele de dinainte de „spargerea Pieței Universității”!

Plătim pentru că am tăcut când ni se decoperta și asfaltul din jurul termocentralelor...

Cezar Adonis
Mihalache

Importăm curent pentru că nu ne ajunge... Iar dacă asta s-ar întâmpla când și când nu ar fi mare grozăvie... Treaba e că de peste nouă luni tot importăm... Pentru că, de nouă luni, nu ne mai ajunge energia electrică produsă de noi... De fapt, probabil ne-ar ajunge... Dacă nu am... exporta... Ca într-o reinterpretabilă parabolă a săracului prea sărac să nu cumpere cel mai scump... Și sărac, și fudul, devreme ce de aceleași nouă luni nu zice nimic... Dar aici e și o mare înșelăciune la adresa noastră... De care suntem mai mult sau mai puțin vinovați în complicitatea tăcerii din nepăsare... Iar pe asta nu ar trebui să ne-o iertăm: mitica noastră complacere la furtul altora din buzunarul nostru... Pentru că de nouă luni plătim cele mai mari tarife la curent din UE, dar nici o instituție a statului nu s-a îngrijorat... Nu pentru noi... Ci pentru alții... Pentru ăia spre care tot exportăm curent și care, în cazul unei pene majore în România, ar fi și ei afectați masiv. Că dacă ar crăpa sistemele la noi, din

prea puțină energie electrică în sistem, și nu am compensa cu masivul import de energie (de azi, de ieri, de aproape un an de tăbăceală sub fundul de nepăsare al Europei), sistemele ar colapsa și pentru piața internă dar și pe liniile de furnizare la export. Or, ar fi momentul să vedem cât din ceea ce exportăm, la tarife preferențiale oricum, spre Ucraina și Moldova provine din ceea ce producem noi (oricum la un preț mare, și nerentabil pentru revânzare) și cât din ceea ce importăm, la un tarif și mai mare, aproape cât o altă gaură la buget la nivel de profitabilitate, merge spre export în detrimentul nostru.

Pentru că este illogic, nesănătos și deja crimă la adresa stabilității noastre să exportăm din ceea ce nu avem... Ba, să și importăm pentru... a exporta!... Iar asta pentru că unii dintre guvernanti și-au asumat baliverne prin fel și fel de proiecte de băgați în seamă la porțile Bruxellesului?

Sunt nouă luni de când importăm și o facem și la cele mai mari tarife din UE... Și sunt deja două mari sevrage de comportament strategico-energetic aici! Importăm masiv să dăm la alții și o facem la prețuri pe care alți

europeni, mult mai bogați ca noi, nu le-ar accepta și ar rupe străzile în două cu demonstrații. Și străzile, și piețele, și clădirile oficiale! Ba chiar și oficialii... De la ei la Bruxelles și viceversa! În schimb, noi importăm și când condițiile meteo nu sunt favorabile producției verzi, dar, am făcut-o și când vântul bătea țara în lung și-n lat!... Și importam cu nesaț și când închideam grupurile termocentralelor care ne dădeau curent și mai ieftin dar mai ales îndeajuns pentru evitarea șocurilor... Importam curent și când trimiteam grupurile energetice la fier vechi... Și am importat masiv și la preț imens chiar și în ziua în care trădătorii țării luau decizia desființării liniilor de cale ferată care asigurau aprovizionarea unor termocentrale!... Importăm curent pe motiv de aliniere la prosteala verde pentru săraci a Europei și o facem de când UE se îngrijea de ea însăși, de ăia care contează pentru ea, acceptând (evident, și pentru ăia de la care importăm noi curent!) derogări, amânări de închideri, ba chiar și investiții în noi grupuri tehnologice pe sisteme clasice, poluatoare... Iar noi decopertăm și asfaltul din jurul termocentralelor...

Și da, am ajuns deja în situația în care riscul cel mai mare pentru noi nu este acela să se aleagă praful de „proiectele” aleșilor noștri (fie trădători, fie complici prin hlizeală, fie habarniști, fie neghiobi) de a deveni „Hubul energetic al Europei”, ăsta era oricum desuetă din momentul în care au semnat ei cu baba Europei pentru așa ceva, ci să depășim ca necesar energetic cuantumul de import pentru consum raportat la ceea ce mai producem și noi, pe ici, pe dincolo... Pe o pală de vânt anemic, pe o rază de soare căzută strâmb pe dâra de găinaț de pe un panou fotovoltaic...

Suntem aici din cauza guvernantiilor care au decis să devenim exclusiv o piață de desfacere a Europei și pentru energia electrică... Și nici măcar pentru a asigura investiții majore în rețehnologizarea Patriei, ci doar pentru consumul casnic. Să nu ni se stingă lumina în case... Nu că i-ar păsa Europei, care oricum ne-ar lasă în beznă fără prea mare durere în suflet, „pe întunerice”, la propriu, că nici gaz lampant nu vom mai avea voie să folosim pentru a ne „rețehnologiza” cu opaițele bunicilor, că poluează, dar nu o să mai putem exporta, dacă ar colapsa rețelele electrice,

acolo unde are UE interesele sale majore. Ale ei, nu ale noastre... Și de care, ca supraviețuire sub becul ecologic depindem și noi... Că, dacă mâine-poimâine, UE o să stingă lumina și în Ucraina și în Moldova, pentru că ori nu va mai avea ea nevoie de ele, ori, mai degrabă, acestea nu vor mai avea nevoie de Europa, dezvoltându-și între timp propriile „huburi”, atunci noi chiar vom rămâne și cu banii dați, și cu țara golită de resurse și cu lumina stinsă...

De aceea, a venit vremea să spunem, nu doar „Stop!”, ci să punem o cruce și un colac de pomană pe programele UE pentru așa-zisul bine al nostru! Altminteri, praporul o să ajungă a flutura pe casele noastre, iar coliva și colacul de pomană să le dea Europa tot altora să le mănânce. Poate cu tot cu inima noastră de țară. Că pentru cine a îndrăgit străinii, da, să le mănânce fără iertare câinii inima... Dar până acolo s-ar putea să ne mănânce nouă pustia UE și pâinea și casa...

Nu mai recunosc nimic din mine...

Petru
Jipa

Vorba unui poet pe numele domniei sale Aron Cotruș, care a cântat orașul New York în versuri, apoi a murit părăsit de toată lumea: „Nu mai recunosc nimic din mine/ de cărbune și rubine”. Da, se poate să nu te mai recunoști ca făcând parte dintr-o anumită societate din mai multe motive. Pe măsură ce oamenii cresc și se dezvoltă, valorile și credințele lor pot evolua. Dacă aceste schimbări sunt fundamentale, s-ar putea să nu mai simți că te identifice cu normele și așteptările societății respective. Experiențele personale negative legate de o comunitate sau societate pot duce la o distanțare de aceasta. Poate fi vorba de discriminare, excludere sau alte forme de nedreptate. Oamenii pot simți nevoia de a-și explora identitățile și identitățile alternative, ceea ce poate duce la o rupere de societatea în care au crescut. Mediile noi, cum ar fi rețelele sociale, pot expune indivizii la perspective diferite, făcându-i să conteste valorile societății din care provin. Într-o lume tot mai interconectată, oamenii pot începe să se identifice mai mult cu comunități globale sau culturale decât cu societatea locală.

Aceste aspecte pot influența modul în care o persoană se percepe în raport cu societatea din care face parte. Priveam la televizor modul în care s-au desfășurat alegerile prezidențiale și mă gândeam, cum să aplauzi pe cineva care spunea prin vocea partidului pe care îl conduce: „Renunță la tot și vei fii

aplaudarea este o modalitate de a sprijini o imagine publică sau de a menține relații profesionale, chiar și în absența respectului. Oamenii pot confunda succesul material sau popularitatea cu meritele reale, aplaudând astfel pe cei care sunt populari, dar nu neapărat competenți. Adesea, nu avem toate informațiile necesare pentru a

pun și eu: „Băi, deci mă lămurii și pe mine vă rog? Georgescu ăsta e legionar, comunist sau rusofil că nu se prea pupă astea între ele și pare că îl băgați în toate la un loc.” Nici eu nu mai înțeleg cum este acest Georgescu, dar vorbește bine și este cu mai mult de o clasă peste doamna care este aplaudată de nicușorii și neicușorii mo-

managementul spitalelor sau organizații de sănătate, iar motivele pot varia de la lipsa de fonduri, restructurarea sistemului de sănătate, până la eficientizarea serviciilor. Părerea despre acești oameni poate fi complexă. Unii ar putea considera că aceste decizii sunt necesare pentru a reduce costurile și a îmbunătăți eficiența, în timp ce alții ar putea critica aceste acțiuni ca fiind lipsite de empatie, având un rol negativ asupra comunităților care depind de serviciile medicale. De asemenea, închiderea spitalelor poate duce la creșterea timpilor de așteptare și la accesul redus la îngrijire medicală, ceea ce poate afecta grav sănătatea populației.

Credeți că le pasă de sănătatea noastră? Văd că un mare președinte dintr-o țară super-democrată dorește să livreze bombe atomice pentru un război din Europa. După acel război, vă spun eu, nu mai rămâne nimic. Dar să fie pace, iar gândul bun poate ne călăuzește spre bine, nu spre răul sădit în mine: de cărbune și rubine.i”.

fericit”. Aplaudarea unor oameni care nu merită poate avea mai multe explicații, adesea legate de norme sociale, presiuni culturale sau percepții subiective. În multe cazuri, se așteaptă ca oamenii să aplaude pentru a susține o atmosferă pozitivă sau a menține anumite convenții sociale, chiar dacă nu sunt de acord cu persoana respectivă. Sau presiunea grupului poate determina indivizii să se alinieze și să aplaude, de teamă să nu fie percepuți negativ dacă nu o fac. Dar uneori,

evalua corect o persoană, iar aplaudarea poate proveni dintr-o percepție incompletă. Oamenii pot aplauda pentru a se simți parte dintr-o comunitate sau un eveniment, mai degrabă decât dintr-o apreciere sinceră. Aceste motive pot contribui la aplaudarea unor indivizi care, în alte circumstanțe, poate că nu ar merita recunoașterea sau aprecierea publicului.

Pe o pagină de socializare un domn, se recomandă cu numele „Malin” pune și dânsul o întrebare, pe care, de sigur o

mentului. Să vorbească domnia ei despre: unitate, românism, dreptate? Ei care au împărțit dreptatea prin frigurile apartamentelor și spitalelor aproape desființate? Spitalele pot fi închise din anumite motive, dar nu spitale cu pacienți pe masa de operație cum a făcut acel Voiculescu din partidul doamnei. Da, pot exista oameni care decid închiderea spitalelor, de obicei în contextul unor măsuri administrative sau economice. Aceste decizii sunt adesea luate de autorități guvernamentale,